

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Orator Christianvs Caroli Regii E Societate Iesv

Reggio, Carlo

Romæ, 1612

De vocatione legitima concionatori necessaria, & primo de Episcopis. Cap.
14.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68672](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68672)

perfunctorie atque adulatorie res agatur; Sed nihil apud Deum miserius, & tristius, & damnabilius. Contra verò inquit, nihil in hac vita, & maximè hoc tempore difficilius, laboriosius, ac periculosius Episcopi, aut presbyteri, aut diaconi officio; Sed apud Deum nihil beatius, si eo modo militetur, quo noster Imperator iubet.] Subscribit Augustino Beda, Sicut (inquit) pastores, qui bene administrant, bonum gradum sibi acquirunt; & presbyteri, qui bene præsent, duplici honore digni habentur; ita qui officium docendi sibi indoctus, & ineptus usurpare tentauerit, vel Christi doctrinam non sincere annunciauerit, maioris iudicium damnationis meretur, quam si solus in suo scelere periret.] Hac verò quæ a me dicta sunt de difficultate, ac periculo, non debent eos deterrere, qui ex obedientia Superiorum hoc munus exercent. Nam si opus difficile, certè difficilia quæ pulchra; atque vt periculi sint immunes, vera cordis humilitas faciet, sincera gloriæ Dei, ac animarum salutis intentio, oratio ad Deum cum magna mentis fiducia, adhibita diligentia in studio præsertim sacrarum scripturarum, ac meditatio diuinæ legis, cum magna spe mercedis, quæ bonos Prædicatores manet amplissima.

His positis de natura muneris huius, personam informare, aggrediamur, quæ vt idonea sit, quatuor præcipuè postulat: Primum, Vocationem Diuinam, quia non est Legatus Dei, nisi qui à Deo mittitur. Secundo, vitæ bonitatem, tum scientiam, postremò eloquentiam: quia aptus legationi non est, quem vita deturpat; vel cui mandatorum cognitio, & exponendi facultas deest. De his igitur singillatim agendū nobis est, initio ducto à Vocatione Diuina, quæ totius ædificij, quod molimur, est fundamentum.

De vocatione legitima Prædicatori necessaria, ac primum de Episcopis & cæteris Pastoribus animarum. Cap. XIV.

Est sanè magnum quiddam & egregium, Dei internuntium & legatum agere in Ecclesia sancta, & varios populos diuinorum mysteriorum sacramentis imbueri; veruntamen illud tamquam ratum ac certum statusdum est, neminem nisi vocatum à Deo, ad tantum munus accedere aut aspirare debere. Qui autem vocantur duorum sunt generum; aut enim ad pastoralem simul curam vocantur, aut solum ad verbi Dei prædicationem, nulla præterea animarum procuratore, aut Ecclesiasti-

*Epist. 1. ad
Timoth. c.
3. & 5.*

*Quatuor Cõ
ditionatori ne
cessaria.*

*Duplex ge
nus Prædica
torum.*

eleſtaſtica dignitate impliciti. Atque vt prius de priore genere loquamur; Qui ad Episcopalem ſedem à Deo vocantur, eos certum eſt legitimos eſſe Doctores: vnde admonendi ſunt qui Episcopatum deſiderant, vt meminerint diligenter, oportere Episcopum inter cetera eſſe Doctorem; ac proinde ſe ipſi diligenter interrogent & explorent, num ad hoc munus ſatis habeant animi ac facultatis. Qui verò iam paſtorali ſarcinæ humeros ſuppoſuere, cohortandi ſunt, vt ſui paſcendi gregis, cœleſtis doctrinæ pabulo, curam toto animo complectantur. Et quoniam occaſio hic tam grauis tamque ſeria pro Eccleſiæ totius vtilitate ſeſe offert, puto me rem vtilem facturum, & gratam ſanctiſſimis Eccleſiarum Præſulibus, ſi non mea auctoritate nixus, ſed quid hæc de re Sacroſancta Cœcilia, quid Canonice & Apoſtolice ſcripturæ, quid Sanctorum Patrum, & antiquiſſimorum Præſulum ſententiæ iudicent, ſincere hic expoſuero.

Dico igitur ad tam Illuſtrem ac diuinam prædicandi prouinciam, ſicut in veteri teſtamento Prophetas, ita in nouo vocatos & electos eſſe Sanctiſſimos Chriſti Apoſtolos; totius Chriſtiani populi capita, & principes, vt euntes in mundum vniuerſum prædicarent Euangelium omni Creaturæ, quorum partes agunt (certè agere debent) qui eorum vices in Eccleſia gerunt. Epifcopi, ceterique Sacerdotes, qui poſt ipſos, tanquam adiutores ad partem muneris aduocati, & minoribus Eccleſijs præpoſiti, per diuerſa ciuitatum aut dieceſeon loca diſtributi ſunt.

De horum omnium vocatione nihil admodum præterea eſt, quod dicatur, ſed ſolum admonendi rogandique ſunt, vt velint rectè intelligere, ſeduloque conſiderare, cum animarum curam ſuſceperunt, ſe humeros huic ſimul oneri ſubiiciſſe: ac proinde pertinere ad ſe, quos ſuæ curæ commiſſos habent, non ſolum ſanctitatis exemplo, ſed etiam verbo, atque exhortationibus paſcere, atque arctiſſimam Chriſto Iudici rationem ſuo tempore reddituros, ſi munus id neglexerint: Si vero rectè exequuti fuerint, præmia ampliſſima relatuſos. Cœcilium Trident. ſeſſ. 5. cap. 4. & ſeſſ. 24. cap. 4. decreuit præcipuum munus Epifcoporum hoc ipſum eſſe, & per ſe ipſos, niſi graue aliquod ſubſit impedimentum, teneri gregem ſuum diuini verbi pabulo ſuſtentare. Concil. Toletanum ſecundum. c. 2. & habetur diſt. 88. cap. Epifcopus. Concil. Carthag. 4. c. 2. Remenſe c. 14. Arelat. ſeſſ. 4. cap. 10. Lateran. ſub Innoc. 3. c. 10. & ſub Leone X. ſeſſ. 1. Moguntinum primum. cap. 25.

Epifcoporum proprium eſſe munus prædicare probatur ex Concilijs.

Hoc

Hoc autem dogma non humana autoritate nititur, sed diuinis scripturis, & ratione ipsa ita firmatur, vt dubitare nemo possit, quin Prælatos ad id, diuinum ius atque adeo naturale, obstringat. Diuus Paulus virtutes multas in Episcopo requirit, cum ait, debere eum esse hospitem, sobrium, pudicū, prudentem, nō violentum, non litigiosum, modestum, non percussorē. Inter has admiscet, oportere eum esse Doctorem; quasi dicat, vitam omni virtutum splendore ornatam Episcopo non esse satis, nam hoc priuatis quoque necessarium est: sed ex officio quod ad alios tendit, etiam ad docendum obligari, vt non sibi tantum viuatur, sed aliorum doctorem agat. Itaque Hier. hæc Pauli verba considerans, Nihil, inquit, prodest Episcopum conscientia, virtutum frui, nisi & creditum sibi populum possit instruere. Similia propè ad Titum scribit Apostolus, vbi inter vitæ sanctæ eximios mores, oportere eum esse amplectentem, qui secundum doctrinam est fidelem sermonem, vt potens sit exhortari in doctrina sana, & eos qui contradicunt arguere. Et idem præceptum repetens ad Tim. tamquam rem ad salutem necessariam, Attende (inquit) tibi & doctrinæ, hoc enim faciens, & te ipsum saluum facies, & eos qui te audiunt. Et rursum eundem grauissimè adiurat, Testificor coram Deo, & Christo Iesu, qui iudicaturus est viuos & mortuos, per aduentum ipsius & regnum eius, prædica verbum, infra opportune, importune, & qua sequuntur, quæ cuius timorem possent incutere: & subdit, opus fac Evangelistæ, ministerium tuum imple, aperte significans hoc esse ministerium eius, scilicet, Evangelistæ opus agere, cui si desit, sui non impleat ministerij partes; sicut etiam has duas voces simul connectit: Pastores, & Doctores, vt idem prope sit, esse pastorem, quod esse doctorem. Quam autem sint grauius verba apud Ezechielem & formidanda Dei sententia querelis plena, obsecro Episcopos, & eos qui ad curam animarum vocati sunt vt attentè ac maturè contemplantur, ne doleant aliquando ea non opportuno tempore a se considerata. Nam sub nomine speculatorum ad Præsules verba faciens, ait, Cum tulerit populus terra virum vnum, & constituerit super se speculatorem, & ille viderit gladium venientem super terram, & cecinerit buccina, & annuncianerit populo: Tunc si populus non se custodierit, culpa erit populi ex domini sententia, non speculatoris; at si speculator non insonuerit, populus quidem in sua iniquitate morietur, at sanguinem eius de manu speculatoris dicit requirendum. Quid sit autem buccina perfonare, Deus ipse explicat, Audiens,

Probatur ex
scripturis Sa-
cris.

Cap. 10.

Cap. 4. 1.
Timoth.

2. Timoth.
t. 4.

Ezech. 3.
33.

Audiens, (inquit) ex ore meo sermonem annuntiabis eis ex me, & si me dicente ad impium, Impie morte morieris, non fueris locutus, ut se custodiat impius à via sua, ipse impius in iniquitate sua morietur, sanguinem autem eius de manu tua requiram. In qua sit tuba, quæ buccina speculatoris. Ac Episcopis quidem, apud Isaiã dictum est clarius: Exalta quasi tuba vocem tuam, annuntia populo meo scelera eorum: Quis non timeat, quis non exhorrescat iam, ne imparatus in tot animarum ratione reddenda, quando ante conspectum summi Iudicis sistendus erit & interrogatus obmutescat? Rursum apud eundem Ezechielem cap. sequente adhibet Deus gravissimas minas contra pastores, qui se ipsos pascunt, non gregem: Væ, inquit, pastoribus Israel qui pascebant semetipsos, nonne greges à pastoribus pascuntur? Et acerbissimas subijcit querelas contra huiusmodi pastores, ex quorum incuria, dolet dispersas esse oves suas summus Pastor Deus, & datas esse in devoracionem bestiarum agri, & dispersas errasse in cunctis montibus, nec esse qui eas requirat; Propterea, inquit, pastores audite, Verbum Domini, hæc dicit Dominus Deus, (verba sunt plane timenda pastoribus, cum sint verba Domini Dei omnipotentis, ac iustissimi Iudicis) Ecce ego ipse super pastores requiram, gregem meum de manu eorum, & cessare faciam eos, ut ultra non pascant gregem, nec pascant amplius pastores semetipsos. Per Hierem. hoc dolet Deus, quod parvuli petierunt panem, & non erat qui frangeret eis: crudelis omnino spiritualis pater, qui filijs suis esurientibus & famescensibus panem non frangit verbi Divini, quo animæ sustententur & crescant. Apud Ioelem describitur magna sterilitas agrorum, vineas in desertum positas asserit Deus, decorticas ficus, & folijs nudatas, devastatum triticum, confusum vinum, & omnia ligna arida, dispersisse pecora, ingemuisse omne animal, quia non essent pascua eis, & exsiccatos fontes aquarum. Quibus verbis videtur mihi voluisse significare defectum verbi Dei, quo fecundante & irrigante omnia virescunt, omnia pinguescunt, quo deficiente omnes campos inuadit intoleranda sterilitas.

Cap. 58.

Tren. 4.

Ioel. 1.

Idem probatur ex Patribus.

Cap. XV.

Consentanea his, quæ à sacris Concilijs de officio conacionandi proprio Episcoporum dicta sunt, secundum doctrinam Dei, & Scripturarum etiam locuti sunt Patres gravissimi;